

Ο Σταρένιος

και η Ψωμούλα

κείμενο - εικονογράφηση: Έλλη Πεταλά

Σ' ένα αγρόκτημα μικρό
μες το καλοκαιράκι
βρέθηκε 'δω να τριγυρνά
το μικρο-σιταράκι.

Αυτό το σιταράκι
δεν ήτανε σαν τα άλλα,
φορούσε καπελάκι
και μάτια είχε μεγάλα.
Είχε δικό του όνομα,
μιλούσε, περπατούσε
κι ήθελε να βρει από πού
το γένος του κρατούσε.

Ξεκίνησε λοιπόν τη μέρα εκείνη τη ζεστή
κοντά στο μεσημέρι,
να ψάξει παντού σ' όλη τη Γη,
να ψάξει σ' όλα τα μέρη.

Στον κάμφο εκεί που γύριζε, να! Βλέπει μια μικρούλα.
Του είπε "γεια σου" με χαρά, "εγώ είμαι η Ψωμούλα".
"Γεια σου κι εσένα", απαντά, "εγώ είμαι ο Σταρένιος
μα πες μου τι ζητάς εδώ,
μπορεί να ξέρω κάτι εγώ".
"Ψάχνω να βρώ πώς άρχισε αυτή η μικρή ζωή μου,
μα δεν υπάρχουνε ψωμιά να 'χουν ανθρώπινη λαλιά"

- Πάμε μαζί να ψάξουμε
για σένα και για μένα.
Όλα είναι πιο εύκολα
όταν δουλεύουμε σαν ένα.

Πήρανε δρόμο και στρατί να βρουν πολλά βιβλία
του κόσμου να γνωρίσουνε την ακριβή σοφία.
Έψαχναν ώρες τα χαρτιά και μέσα στα βιβλία,
διάβαζαν περιοδικά, ρωτούσαν στα σχολεία.

“Τρέξε Σταρένιε για να δεις”,
φώναξε η Ψωμούλα,
“ένα σταράκι μες τη γη,
με το νερό, με τη βροχή
γίνεται στάχυ χρυσαφί”.
“Μα τι είναι στάχυ για να δω!
Από ένα τέτοιο έπεσα εγώ;

- Από ένα μικρό σταράκι μες το χώμα
φυτρώνει ένα φυτό με κίτρινο χρώμα.
Κι αυτό το κίτρινο φυτό που "στάχυ" το φωνάζουν,
έχει πολλά επάνω του σταράκια να φωλιάζουν.

Όταν περάσει ο καιρός κι έρθει η σωστή η ώρα
παίρνει τα σάβια ο γεωργός για να τ' αλέσει τώρα.

Μόλις μέσα στη μηχανή το άλεσμα τελειώσει
τ' αλεύρι παίρνουμε που το 'χουμε ανάγκη τόση.

Τ αλεύρι πλάθεται με τη μαγιά,
μ' αλάτι και νεράκι
κι έχουμε αμέσως έτοιμο
το αφράτο ζυμαράκι.

Στο φούρνο τώρα ψήνονται
φουσκώνουν και ροδίζουν
κι ο φούρναρης φτιάχνει ψωμιά
που όμορφα μυρίζουν.

Ύστερα απ' όλα αυτά οι φίλοι μας,
που έκαναν παρέουλα,
είδαν πως από ένα Σταρένιο τόσο θα
γίνεται μια Ψωμούλα.

